

Universitätsbibliothek Wuppertal

M. Tullii Ciceronis Orationes diligentius recognitae & aptiore serie repositae

Cicero, Marcus Tullius

Lutetiae Paris, 1522

Pro M. Fonteio. Oratio XI.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-431](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-431)

Oratio

& audacia instinctus, bellū sacrilegū semp, impiūq; habuit indictū, vt si in hoc reo, atq; in hac causa, omnia mea cōsilia ad salutē sociorū, dignitatē populi Ro. fidē meā spectauerunt, si nullā ad rē, nisi ad officiū, & veritatē oēs meae curę, vigilię, cogitationesq; laborarūt: quę mea mēs in suscipienda causa fuit, fides in agenda, eadē vestra in iudicanda sit. Deniq; vti C. Verrē, si eius omnia sunt inaudita, & singularia facinora sceleris, audacię, perfidię, libidinis, auaritię, crudelitatis, dignus exitus eiusmodi vita, atq; factis vestro iudicio consequatur: vtq; respublica, meaq; fides, vna hac accusatiōe mea contenta sit: mihiq; posthac bonos potius defendere liceat, q̄ improbos accusare necesse sit.

PRO M. FONTEIO. ORATIO XI.

Defunt permulta.

Hoc Pretore oppressam esse are alieno Galliā, a qbus versuras tatarū pecuniarū factas esse dicūt: a Gallis: nihil minus. A qbus igitur a ciuibus Romanis, q negotiant in Galliā: Cur eorū verba nō audimus? Cur eorū tabulę nullę pferunt? Insector vltro, atq; in isto accusatori Iudices: insector inquā, ac flagito testis. Plus ego in hac causa laboris, & operę cōsumo, in poscēdis testibus, q̄ ceteri defensores, in refutādīs. Audacter hoc dico Iudices, nō temere cōfirmo. Referta Galliā negotiatorū est, plena ciuū Romanorū. Nemo Gallorū sine ciue Ro. qcq; negotiū gerit, nūmus in Galliā nullus sine ciuū Ro. tabulis cōmouet. Videte quo descēdā Iudices, q̄ longe videar a cōsuetudine mea, & cautione, ac diligētia discedere. Vnā tabulę pferantur, in qbus vestigiū sit aliquod, qd̄ significet pecuniā Fōreio datā: vnū ex toto negotiatorū, colonorū, publicanorū, aratorū, pecuariorū, numero testē pducant: vere accusatū esse concedā. Pro' dii immortales, quę est hęc causa: quę defensio: Prouincię Gallię M. Fonteius pfuit, quę cōstat ex his generibus hoīm, & ciuitatū, q (vt vetera mittā) partim nostra memoria, bella cū Populo Ro. acerba, ac diurna gesserūt: partim modo ab nostris imperatoribus subacti, modo bello domiti, modo triūphis ac monimētis notati, modo ab Senatu agris vrbibusq; mulctati sunt: partim, q cū ipso M. Fonteio ferrū, ac manus cōtulerūt, multoq; eius sudore ac labore sub Populi Ro. imperiū, ditionēq; ceciderūt. Est in eadē puincia Narbo Martius, Colonia nostrorū ciuū, specula Populi Romani, ac ppugnaculū istis ipsis nationibus oppositū, & obiectū. Est itē vrbs Massilia, de qua ante dixi, fortissimorū, fidelissimorūq; sociorū, qui Gallicorum bellorū pericula populi Ro. copiis, remissisq; cōpensarūt, est p̄terea numerus ciuū Ro. atq; hoīm honestissimorū. Huic puincię, quę ex hac gētū varietate cōstaret, M. Fonteius (vt dixi) pfuit: q̄ erāt hostes, subegit: q̄ proximi fuerāt, eos ex iis agris, qbus erāt mulctati, decedere coegit: ceteris, q̄ idcirco magnis saxe erāt bellis superati, vt semp populo Ro. parerēt, magnos eqtatus ad ea bella, quę tū in toto orbe terrarū a populo Ro. gerebant, magnas pecunias, ad eorū stipendiū, maximū frumētū ad Hispaniēse bellū tolerandū, impetrauit. is, q̄ gessit, in iudiciū vocatur: vos, qui in re non interfuistis, causam vna cū populo Ro. cognoscitis, dicunt cōtra, qbus inuitissimis imperatū est: dicunt, q̄ ex agris ex Cn. Pōpeiū decreto decedere sunt coacti: dicūt, q̄ ex bello, cæde, & fuga nunc primū audent cōtra M. Fōteiu inermem consistere. Quid coloni Narbonenses: quid volunt? quid existimant? Hunc per vos volunt, se per hunc incolumes existimant esse. Quid Massiliensium ciuitas: hunc p̄sentem iis affecit honoribus, quos habuit amplissimos. Vos autem absens orat, atq; obsecrat, vt sua religio, laudatio, auctoritas, aliquid apud vestros animos momenti habuisse videatur. Quid: ciuū Ro. quę voluntas est? Nemo est ex tanto numero, quin hunc optime de puincia, de imperio, de sociis, & ciuibus meritum esse arbitretur. Quoniam igitur videtis qui oppugnent M. Fonteium, cognoscitis qui defensum velint, statuite nunc, quid vestra equitas, quid populi Ro. dignitas, postulet: vtrum colonis vestris, negotiatoribus vestris, amicissimis, atq; antiquissimis sociis, & credere, & consulere malitis: an his, quibus neq; propter iracundiam fidem, neq; propter infidelitatem honorem habere deberis. Quid si maiorem etiam hominū honestissimorū copiam affert, qui huius virtuti, atq; innocentie testimonio possint esse: tamen ne plus Gallorum cōsensio valebit, q̄ summa auctoritas oīm? Cū Gallię Fonteius p̄esset, scitis Iudices maximos populi Ro. exercitus in duabus Hispaniis, clarissimosq; imperatores fuisse, q̄ multi Equites Romani, q̄ multi Tri. militū, quales, & quot, & quoties legati

Insector.

Vnā tabulę.

Ceciderūt, sub dirionem. Narbo Martius.

Pro M. Fonteio. Fo. LXXXVIII.

ad eos exercitus: præterea Cn. Põpius maximus, atq; ornatissimus hyemauit in Gallia, M. Fonteio imperante. Satis ne vobis multos, satis idoneos testes, & conscios videat ipsa fortuna esse voluisse earum rerum, quæ M. Fonteio Prætoris gererentur in Gallia: quæ ex tanto hominum numero testem in hac causa producere potestis: quis est ex eo numero, qui vobis auctor placeat: eo nos iam laudatore & teste utemur. Dubitabitis etiã diutius Iudices, quin illud, quod in initio vobis proposui, verissimum sit: aliud per hoc iudicium nihil agi, nisi ut M. Fonteio oppresso testimoniis eorum, quibus multa Reip. causa inuitissimis imperata sunt, segriores posthac ad imperandum ceteri sint, cum videant eos oppugnari, quibus oppressis populi Romani imperium incolume esse non possit. Obiectum est etiã, quod M. Fonteium ex viarum munitione fecisse: ut aut ne cogeret munire: aut id, quod munitionem esset, ne improbaret. Si & coacti sunt munire omnes, & multorum opera improbata sunt, certe utrumque falsum est: & ob vacationem precium datum, cum immunis nemo fuerit: & ob probationem, cum multa improbata sint. Quid: si hoc crimine optimis nominibus denegare possumus: & ita, ut non culpam in alios transferamus, sed uti doceamus, eos isti munitioni profuisse se, qui facile officium suum, & prestare, & probare possunt: tamen ne vos omnia in M. Fonteium iratis testibus freti confereris: Cum maioribus Reip. negotiis M. Fonteius impediret: & cum ad Rempublicam pertineret, via Domitiam munire: legatis suis primariis viris C. Annio Bellieno, & C. Fonteio, negotium dedit. itaque præfuerunt, imperauerunt pro dignitate sua, quod visum est, & probauerunt. Quod vos, si nulla alia ex re, ex literis quod vestris, quas scripsistis, & missis, & allatis, certe scire potuistis, quas si antea non legistis, nunc ex nobis quod de iis rebus Fonteius ad legatos suos scripserit, quod ad eum illi rescripserint, cognoscite. Lege M. ad C. Annium legatum, ad C. Fonteium legatum.

Lege a C. Annio legato, a C. Fonteio legato. Satis opinor esse perspicuum Iudices, hanc rationem munitionis, neque ad M. Fonteium pertinere, & ab his esse tractatam, quos nemo possit reprehendere. Cognoscite nunc de crimine Vinario, quod illi inuidiosissimum & maximum esse voluerunt. Crimen a Pletorio Iudices ita constitutum est: Fonteio non in Gallia primum venisse in mentem, ut portorium vini institueret, sed in Italia hac proposita ratione Roma profectum. Itaque, Titurium Tolosæ quaternos denarios in singulas vini amphoras portorium nomine exegisse, Crodimum Porcium & Numium ternos Victoriatos. Nulchalone serene Umbinos & victoriatos mille. atque in his locis se Crodimum & Nulchalone ab his portorium esse exactum, si quod Cobiama cho, quod vicus inter Tolosam & Narbonem est, diuerterent, neque Tolosam ire vellent. Elefiodolus tantum senos denarios ab his, quod ad hostem portarent, exegisset. Video Iudices esse crimen & genere ipso magnum. Vectigal enim esse impositum fructibus nostris dicunt, & pecuniam per magnam ratione ista cogi potuisse confiteor, & inuidiam. Vel maxime enim inimici hæc rem sermonibus diuulgare voluerunt. Sed ego ita existimo, quo maius crimine sit, id quod ostendat, esse falsum, hoc maiorem ab eo iniuriam fieri, qui id cõfingat. Vult enim magnitudine rei sic occupare animos eorum, qui audiunt, ut difficilis aditus veritati relinquatur.

Desiderantur que de crimine Vinario erant reliqua, necnon, que ad bellum

Vocontiorum, & dispositionem hybernorum pertinebant.

At hoc Galli negant. Actio rerum & ius argumentorum coargui potest. Igitur testibus Iudices non credere cupidis, & iratis, & coniuratis, & ab religione remotis, non solum potestis, sed etiam debetis. Etenim si, quia Galli dicunt, idcirco M. Fonteius nocens existimandus est, quid mihi opus est sapiente iudice: quid æquo questore: quod oratore non stulto: Dicunt enim Galli, negare non possumus. hic si ingeniosi, & periti, & æqui iudicis has partes esse existimatis, ut quoniam quidem testes dicunt, sine vlla dubitatione credendum sit, salus ipsa virorum fortium innocentiam tueri non potest. Sin autem in rebus iudicandis, non minimam partem ad vnaquamque rem existimandam, momentorum suo ponderandam, sapientia iudicis tenet. nam multo vestre maiores grauioresque partes sunt ad cogitandum, quam ad dicendum meum. Mihi enim semper vnaquamque de re, testis non solum semel, verum etiam breuiter interrogandus, & sepe etiam non interrogandus, ne aut irato facultas ad dicendum data, aut cupido auctoritas attributa esse videatur. vos & sepius eandem rem animis agitare, & diutius vno de teste cogitare potestis. & si quem nos interrogare nolumus, que causa nobis tacenda fuerit, existimare debetis. Quãobrem si hoc Iudices prescriptum lege, aut officio putatis, testibus credere: nihil est, cur alius alio iudice melior, aut sapientior existimetur. Vnum est enim, & simplex aurium iudicium, & promiscue, & communiter stultis, ac sapientibus ab natura datum. Quid est igitur, ubi elucere possit prudentia: ubi discerni stultus auditor, & credulus, ab religioso, & sapienti iudice: nimirum illud, in quo ea, quæ dicuntur a testibus, coniectura, & cogitatione

Tolosa.
Victoriati
nummi.

*

Iudicis sapientia.

Aurium iudicium eleuat.

traduntur, quanta auctoritate, quanta animi egrate, quanto pudore, quanta fide, quanta religione, quanto studio existimationis bonae, quanta cura, quanto timore dicant. An vero vos id in testimoniis hominum barbarorum dubitabitis, quod persepe & nostra, & patrum memoria sapientissimi Iudices de clarissimis nostrae civitatis viris dubitandum non putaverunt: qui Cn. & Q. Cepionibus, L. & Q. Metellis testibus in Q. Pompeium hominem novum non crediderunt: quorum virtuti, generi, rebus gestis, fidem & auctoritatem, in testimonio, cupiditatis, atque inimicitiarum suspitio derogavit. Ecquem hominem vidimus: ecquem vere commemorare possumus: parum consilio, gravitate, constantia, ceteris virtutibus, honoris, ingenii, rerum gestarum ornamento, M. Aemilio Scauro fuisse: tamen huius, cuius iniurati nutu prope terrarum orbis regebat, iurati testimonio, neque in C. Fimbria, neque in C. Memmii creditum est. Noluerunt illi, qui iudicabant, hanc patere inimicitias via: quae quicquid odisset, ut eum testimonio posset tollere. Quatus in L. Crasso pudor fuerit, quod ingenium, quanta auctoritas, quae ignorat: tamen is, cuius etiam sermo testimonii auctoritatem habebat, testimonio ipso, quae in M. Marcellum inimico animo dixit, probare non potuit. Fuit, fuit illis iudicibus divinum ac singulare Iudices consilium, quod se non solum de reo, sed etiam de accusatore, de teste, iudicare arbitrabantur, quod fictum, quid fortuna, ac tempore allatum, quid proicio corruptum, quod spe, aut metu depravatum, quod a cupiditate aliqua, aut inimicitias profectum videretur. quae si iudex non amplectetur omnia consilio: non animo, ac mente circumspectet: si quicquid ex illo loco dicitur, ex oraculo aliquo dici arbitrabitur: profecto satis erit id, quod dixi antea, non surdum iudicem huic muneri, atque officio praesesse: nihil erit quod obrem ille nescio quis sapiens homo, ac multarum rerum peritus ad res iudicandas regrat. An vero illi Eques Romani, quos nos vidimus, qui nuper in Republica iudiciumque maximis floruerunt, habuerunt tantum animi, tantum roboris, ut M. Scauro testi non crederent: vos Belgarum, atque Allobrogum testimoniis non credere timetis? Si inimico testi credi non oportuit, inimicior Marcello Crasso, an Fimbriae Scaurus ex civilibus studiis, atque obtractatione domestica, quam huic Galli: quorum, qui optima in causa sunt, eques, frumentum, pecuniam, semel atque iterum, ac sepius inuitissimi dare coacti sunt: ceteri, partim ex veteribus bellis agro mulctati, partim ab hoc ipso, bello superati, & oppressi. Si quod ob aliquod emolumentum suum cupidius aliquid dicere videntur, iis credi non convenit: credo maius emolumentum Cepionibus, & Metellis propositum fuisse ex Q. Pompeii damnatione, cum studiorum suorum obtractatorum sustulissent, quam cunctae Galliae ex M. Focae calamitate, in qua illa provincia prope suam immunitatem, ac libertatem positam esse arbitrat. An si homines ipsos spectare convenit (id quod in teste profecto valere plurimum debet) non modo cum summis civitatis nostrae viris, sed cum infimo civis Romani, quicquid amplissimum Galliae comparandus est: scit Indutiomarus quod sit testimonium dicere: movetur eo timore quo nostrum vniuersumque, cum in eum locum productus est: Romam Iudices quod opere laborare soleatis, non modo quod dicatis pro testimonio, sed etiam quibus verbis utamini, ne quod minus moderate positum, ne quod ab aliqua cupiditate prolapsum verbum esse videatur. Vultu denique laboratis, nequa significari possit suspitio cupiditatis: ut & cum prodicitis, existimatio sit quaedam tacita de vobis pudoris, ac religionis: & cum disceditis, ea diligenter conservata, ac retenta videatur. Credo haec eadem Indutiomarum in testimonio tenuisse, aut cogitasse: quod primum illud verbum consideratissimum nostrae consuetudinis, arbitror, quo nos etiam tunc utimur, cum ea dicimus iurari, quae compta habemus, quae ipsi vidimus, ex toto testimonio suo sustulit, atque omnia se scire dixit. Verebatur enim videlicet, ne quod apud vos populique Romae de existimatione sua deperderet: nequa fama consequeretur eiusmodi, Indutiomarum tale verbum, tam cupide, tam temere dixisse: non intelligebat, se in testimonio nihil propter vocem, & os, & audaciam neque civibus suis, neque accusatoribus nostris praestare debere. An vero istas nationes religione iurisiurandi, ac metu deorum immortalium in testimoniis dicendis commoveri arbitramini: quae tantum a ceterarum gentium more, ac natura dissentiunt, quae ceterae pro religionibus suis bella suscipiunt, istae contra omnium religiones. Illae in bellis gerendis ab diis immortalibus pacem, ac veniam petunt: istae cum ipsis diis immortalibus bella gesserunt. Haec sunt nationes, quae quondam tam longe ab suis sedibus, Delphos usque ad Apollinem Pythium, atque ad oraculum orbis terrae vexandum, ac spoliandum profectae sunt. Ab iisdem gentibus sanctis, & in testimonio religiosi, obsessum Capitolium est, atque ille Iupiter, cuius nomine maiores nostri sanctam testimoniorum fidem esse voluerunt. Postremo his quicquid sanctum, ac religiosum videri potest: qui etiam si quando aliquo metu adducti deos placandos esse arbitrantur, humanis hostiis eorum aras, ac templa funestant: ut ne religionem quidem colere possint, nisi eam ipsam prius scelere violaverint. Quis enim ignorat eos, usque ad hanc diem, retinere illam immanem, ac barbaram

L. Crassi sermo testimonii auctoritatem habebat.

Iudex homo sapiens.

Gallorum testimonium eleuat.

Arbitror dixit iuras

Gallorum im pietas.

Pro M. Fonteio. Fo. LXXXIX.

consuetudinem hominum immolando: quãobrem quali fide, quali pietate existimatis esse eos qui etiã deos immortales arbitrentur hominũ scelere, & sanguine facillime posse placari: cum his vos testibus vestrã religionẽ cõiugetis, ab his quicquid sancte, aut moderate dictũ putabitis: hoc vestrẽ m̃tes tam castẽ, tam integre sibi suscipient: vt cum oēs legati nostri, qui illo triennio in Gallia venerunt: oēs Equites Romani, q̃ in illa prouincia fuerunt: oēs negotiatores eius prouincia: denique omnes in Gallia, qui sunt socii populi Romani, atq; amici, M. Fonteius incolumẽ esse cupiant, iurati priuatim & publice laudent: vos tã Gallis credere malitis: quod vt securi esse videamini: voluntate ne hominũ: grauior igitur vobis erit hostiũ voluntas, q̃ ciuium: an dignitate testium: potestis igitur ignotos notis, iniquos equis, alienigenas domesticis, cupidos moderatis, mercenarios gratuitis, impios religiosis, inimicissimos huic imperio, ac nomini, bonis, ac fidelibus, & sociis & ciuibus anteferre: An vero dubitatis Iudices, quin insitas inimicitias istẽ gentes omnes, & habeat, & gerat cũ populi Romani nomine: sic existimatis eos hic sagatos brachatosq; versari animo demisso, atq; humili, vt solent illi, qui affecti iniuriis, ad opem iudicũ supplices inferioresq; cõfugiunt: nihil vero minus, hi cõtra vagantur latiti, atq; erecti passim toto foro, cũ quibusdã minis, & barbaro, atq; immani terrore verborũ, quod ego pfecto nõ credere nisi aliquoties ex ipsis accusatoribus vobiscũ simul Iudices audissem: cũ p̃ciperent, vt caueretis, ne hoc absoluto, nouũ aliquid bellũ Gallicũ cõcitaret. Si M. Fonteius Iudices in causa deficeret oĩa: si turpi adulescẽtia, vita infami, magistratibus, quos ante oculos vestros gessit, cõuictis virorum honorũ testimoniis, legationibus flagitiose obicitis, inuitis suis oĩbus, in iudiciũ vocaretis: si in eo iudicio colonarũ populi Romani, Narbonensium, fidelissimorũ sociorũ Massiliensium, ciuiũ Romani, omnium testimoniis, tabulisq; p̃meret: tã esset vobis magnopere puidendũ, ne quos ita afflictos a vestris patribus, maioribusq; accepissetis, vt cõtemnendi essent, eos primuisse, & eorum minis, & terrore cõmoti esse videremini. Nũc vero, cum ledat nemo bonus: laudet oēs vestri ciues, atq; socii: oppugnet illi, qui sepiissime hanc urbẽ, & hoc imperium oppugnarunt: cũq; inimici M. Fonteii vobis, ac p̃pulo Romani, minent, amici ac p̃pinqui supplicet vobis: dubitabitis nõ modo vestris ciuibus, qui maxime gloria, ac laude ducunt, verũ etiã exteris nationibus, ac gentibus ostendere, vos in sententiis ferẽdis ciui parcere, q̃ hosti cedere maluisse: Magna mehercule causa Iudices absolutionis cum ceteris causis hæc est, nequa insignis huic imperio macula, atq; ignominia suscipiat, si hoc ita perlatũ erit in Gallia, Senatũ, Equitesq; populi Romani, non testimoniis Gallorũ, sed minis commotos, rem ad illorũ libidinẽ iudicasse. Ita vero, si illi bellũ facere conabuntur, excitandus nobis erit ab inferis C. Marius, qui Induriomaro isti minaci, atq; arroganti par in belligerando esse possit: excitandus Cn. Domitius, & Maximus, q̃ nationẽ Allobrogũ, & reliquias, suis iterũ armis cõficiat, atq; opprimat, aut quicquid quidẽ nõ potest, orandus erit nobis amicus meus M. Pletorius, vt suos novos cliẽtes a bello faciẽdo deterreat, vt eorũ iratos animos, atq; horribilis impetus deprecet: aut si nõ poterit, M. Fabium subscriptorẽ eius rogabimus, vt Allobrogũ aĩos mitiget, quã apud illos Fabiorũ nomen amplissimum. Nolunt isti, aut quiescere, id quod victi ac subacti solent: aut cũ minantur, intelligere, se populo Romani nõ metu belli, sed spem triumphĩ tẽdere. Quod si in turpi reo patiedũ nõ esset, vt quicquid isti se minis p̃fecisse arbitrarent: quid faciendũ vobis in M. Fonteio arbitramini: de quo hoĩe Iudices (iã em̃ mihi videor hoc, p̃ causa duabus actionibus perorata, debere dicere) de quo vos homine Iudices ne ab inimicis quidẽ vllum fictũ probrosum nõ modo crimen, sed ne maledictũ quidẽ audistis. Ecquis vnq; reus, p̃fertim in hac vitæ ratione versat, in honoribus petendis, in potestatibus, in imperiis gerendis, sic accusat est, vt nullũ p̃brũ, nullũ facinus, nulla turpitudine, q̃ a libidine, aut a petulãtia, aut ab audacia nata esset, ab accusatore obiiceret, si nõ vera, at tamen ficta, cũ aliqua rone, ac suspitione: M. Aemiliũ Saurũ summũ nostrẽ ciuitatis virũ scimus accusatum a M. Bruto. extat oratiões, ex quibus intelligi potest, multa in illum ipsum Saurũ esse dicta, falso, quis negat: verũ tamen ab inimico dicta, & obiecta. Quod multa M. Aquilius audiuit in suo iudicio: quod multa L. Cotta: denique P. Rutilius, qui etsi damnatus est, mihi videtur tamen inter viros optimos, atq; innocentissimos esse numerandus, ille igitur ipse homo sanctissimus, ac temperatissimus multa audiuit in sua causa, quæ ad suspicionem stuprorũ, ac libidinẽ pertinerent. Extat oratio hominis (vt opinio mea fert) nostrorũ hominũ longe ingeniosissimi atq; eloquentissimi, C. Gracchi: qua in oratione multa in L. Pisonẽ turpia ac flagitiosa dicuntur, at in quem virum: qui tãta virtute, atq; integritate fuit, vt etiã illis optimis temporibus, cũ hominẽ inuenire nequã neminẽ posses, solus tã frugi noĩaret, quẽ cũ in cõcio-

Sagarus.

Facere bellum.

Subscriptor.

L. Pisoni. Fuit
gi temporibus
nemo nequam.

Oratio

nē Gracchus vocari iuberet, & viator quēreret, quē Pisonē: q̄ erant plures: cogis me inquit dicere inimicum meū frugi. Is igit̄ vir, quē ne inimicus qdē satis in appellādo significare poterat, nisi ante laudasset: qui vno cognomine declarabat, nō modo quis esset, sed etiā qualis esset: tū in falsam atq̄ iniquā probroꝝ insimulationē vocabat. M. Fonteius ita duabus actionibus accusatus est, vt obiectū nihil sit, quo significari vestigiū libidinis, perulantia, crudelitatis, audacia possit. non modo nullū facinus huius prulerunt, sed ne dictū quidem aliqd̄ reprehenderūt. Q̄ si aut quātam volūtātē habēt ad hunc opprimendū, aut quantā ad maledicendū licentiam, tātū haberēt aut ad emētiēdū animi, aut ad fingēdū ingenii, nō meliore fortuna ad probra nunc audienda Fonteius, q̄ illi, de quibus antea cōmemorauī, fuisset. Frugi igitur hominē Iudices, frugi inquā, & in oībus vitē partibus moderatū, ac temperatē, plenū pudoris, plenū officii, plenum religionis vidētis positū in vestra fide, ac potestate: atq̄ ita, vt cōmissus sit fidei, permissus potestati. Videte igit̄ vtrū sit equius, hominē honestissimū, virū fortissimū, ciuē optimū, dedi inimicissimis, atq̄ immanissimis nationibus, an reddi amicis: p̄fertim cum tot res sint, q̄ vestris animis pro huius innocentis salute supplicent. primū generis antiquitas, quā Thuscūlo ex clarissimo municipio profectā in monimētis rerū gestarum incisam ac notatā videmus. tū aut cōtinuē Praturā, quā & ceteris ornamētis, & existimatio ne innocentia maxime floruerūt. deinde recens memoria parētis, cuius sanguine non solum Asculanorum manus, a qua interfectus est, sed totū illud sociale bellū macula sceleris imbutū est. postremo ipse, cū in omnibus vitē partibus honestus, atq̄ integer, tū in re militari cum summi cōsiliū & maximi animi, tū vero vsu quoq̄ bellorū gerendorū in primis eorū hoīm, q̄ nūc sunt, exercitus. Quare si etiā monēdi estis a me, qd̄ nō estis Iudices, videor hoc leuiter p̄ mea auctoritate vobis p̄cipere posse, vt ex eo gñe hoīes, quorū cognita virt̄, industria, felicitas in re militari sit, diligētē vobis retinēdos existimetis. fuit enim maior taliū virorū ī hac rep. copia: quā cū esset, tamen eorum non modo salutē, sed etiā honorē consulebat. quid nūc vobis faciendū est, studiis militarib⁹ apud iuuentutē obsoletis: hominib⁹ aut, ac summis duobus partim etate, partim ciuitatis discordiis, ac reip. calamitate cōsumptis: cū tot bella aut a nobis necessario suscipiant, aut subito atq̄ improuisa nascantur: nōne & hominem ipsū ad dubia reip. tempora referuandū, & ceteros studio laudis, ac virtutis inflammādos putatis: Recordamini quos legatos nup̄ in bello L. Iulius, quos P. Rurili⁹, quos L. Cato, quos Cn. Pompeius habuerit. scietis fuisse tum M. Cornutum, L. Cinnam, L. Syllā p̄torios hoīes, belli gerendi peritissimos: p̄terea C. Mariū, P. Didiū, Q. Catulum, P. Crassum, nō literis hoīes ad rei militaris sciētiam, sed rebus gestis, ac victoriis eruditos. Age vero nūc inferte oculos in curiam, introspicite: penitus in omnis reip. partes: vtrū vidētis nihil posse accidere, vt tales viri desiderandi sint: an, si acciderit, eorū hominū copia Populū Ro. abūdare: Quā si diligenter attēdetis, profecto Iudices virū ad labores belli impigrum, ad pericula fortē, ad vsū ac disciplinam peritū, ad cōsilia prudentem, ad casum, fortunāq̄ felicē, domi vobis, ac liberis vestris retinere, q̄ inimicissimis reip. nationibus, & crudelissimis, tradere, & cōdemnare maletis. At infestis prope signis inferunt Gallī in Fonteium, & instāt, atq̄ vrgēt summo cum studio, summa cū audacia, nos vero Iudices & multis, & firmis p̄sidiis, vobis adiutoribus istī immani, atq̄ intolerāda barbaria resistemus. Primū obiciēt contra istorū impet⁹ Macedonia fidelis, & amica populo Ro. prouincia: quē cū se ac suas vrbes non solum consilio, sed etiam manu Fonteī cōseruatā esse dicat, vt illa p̄ hūc a Thracū aduētū, ac depopulatione defensa, sic ab huius nūc capite Galloꝝ impetus terroresq̄ depellit. Cōstituit ex altera parte vltior Hispania: q̄ p̄fecto non modo religione sua resistere istoz cupiditati pōt, sed etiā sceleratoꝝ hominū periuria testimoniis, ac laudationib⁹ suis refutare. Atq̄ ex ipsa etiā Gallia fidelissima, & grauissima auxilia sumunt. Venit huic subsidio miserō, atq̄ innocētī Massiliensū cūcta ciuitas, q̄ non solū ob eā causam laborat, vt huic, a quo ipsa seruata est, parē gratiā referre videat, sed etiam, q̄ ea conditione, atq̄ eo fato se in his terris collocatā esse arbitrat, ne qd̄ nostris hoībus iste gētes nocere possint. Pugnāt pariter pro salute M. Fonteī Narbonēsis Colonia, quē per hūc ipsa nup̄ obsidione hostiū liberata, nunc eiusdem miseris, ac perculis commouet. deniq̄, vt oportet bello Gallico, vt maiorū iura, moresq̄ p̄scribunt, nemo est ciuis Romanus, q̄ sibi vlla excusatione vtendum putet. omnes illius prouincia publicani, agricolę, pecuarii, ceteri negotiatores, vno animo M. Fonteium, atq̄ vna voce defendunt. Q̄ si tātas auxiliōrū nostrorū copias Indutiomarus ipse despexerit, dux Allobrogum, ceterorūq̄

Cōmissus.
Permissus.
Supplicare

Exercitus.

Infestis signis.

Indutiomarus.

Gallorum, num etiā de matris hūc cōplexu lectissimē, miserrimēq; fœminā vobis inspectātibus auellet, atq; abstrahet: presertim cum virgo Vestalis ex altera parte germanū fratrem cōplexa teneat, vestraq; Iudices, ac populi Ro. fidē impleret, quē pro vobis, liberisq; vestris tot annos in diis immortalibus placādis occupata est, vt ea nūc p salute sua, fratrisq; sui, aīos vestros placare possit. cui miserā quod p̄sidiū, qđ solatiū reliquū est, hoc amisso: nā ceterā fœminā gignere ipsa sibi, & habere domi praesidia fortunarum omnium sociū, participēq; possunt. huic vero virgini quid est p̄ter fratrem, qđ aut iucūdū, aut charū esse possit? Nolite pati Iudices aras deorum immortalium, Vesteq; matris, quotidianis virginis lamentationib⁹ de vestro iudicio cōmoueri. prospicite ne ignis ille aternus nocturnis Fōteiq; laborib⁹, vigiliisq; seruatus, sacerdotis Vestē lachrymis extinctus esse dicat. Tēdet ad vos virgo Vestalis man⁹ sup̄plices adē, quas p vobis diis immortalib⁹ tēdere cōsuevit. cauetē ne periculosum, sup̄būq; sit, eius vos obsecrationē repudiare, cui⁹ p̄ces si dii aspernent, hęc salua esse nō possent. Videtis ne subito Iudices, virū fortissimū M. Fōteū parētis, & sororis cōmemoratione lachrymas pfudisse: qui nunq̄ in acie primuerit, q se armat⁹ sepe in hostiū manū multitudinēq; imiserit, cū in eiusmodi periculis eadē se solatia suis relinquere arbitraret, q̄ suus pater sibi reliquisset, idē nunc perturbato aīo ptimescit, ne nō modo ornamento, & adiumento non sit suis, sed etiā cū acerbissimo luctu dedecus aternū miseris, atq; ignominia relinquat. O fortunam lōge disparē M. Fōtei, si deligere potuisses, vt potius telis tibi Gallorū, q̄ periuriis intereundū esset, tum. n. vitē socia virtus, mortis comes gloria fuisset. nunc vero q est dolor: victoriā te, atq; imperiū p̄nas ad eorū arbitriū sufferre, q̄ aut victi armis sunt, aut inuitissimi paruerūt. A quo periculo defendite Iudices ciuē fortē, atq; inocētē: curate vt nostris testib⁹ plus, q̄ aliē nigenis credidisse videamini: plus saluti ciuū, q̄ hostiū libidini consuluisse: grauiorē duxisse eius obsecrationē, q̄ vestris sacris praesit, q̄ eorū audaciā, q̄ cū omniū sacris delubrisq; bella gesserūt. postremo p̄spicite Iudices id qđ ad dignitatē populi Ro. maxime ptinet, vt plus apud vos preces virginis Vestalis, q̄ minā Gallorum valuisse videantur.

Germanus frater.

Vesta mater.

PRO A. CECINNA. ORATIO. XII.

SI Quantū in agro, locisq; desertis audaciā potest, tantū in foro, atq; in iudiciis impudētia valeret, nō minus in causa cederet A. Cecinna Sex. Ebutii impudētiē, q̄ tum in vi faciēda cessit audaciā, verū & illud cōsiderati hoīs esse putauit, qua de re iura decertari oporteret, armis nō cōtēdere: & hoc cōstātis, quē vi, & armis certare noluisse, eum iure, iudicioq; superare. Ac mihi qđ cū audax praecipue fuisse videt Ebuti⁹ in cōuocādis hoīb⁹, & armādis, tum impudens in iudicio, nō solū q̄ in iudicium venire ausus est, (nā id quidem, tametsi improbe sit in aperta re, tamen malitia est iā vsitātū) sed q̄ non dubitauit id ipsum, qđ arguit, cōfiteri nisi forte hoc rationis habuit, quoniam si facta vis esset moribus, superior in possessione retinēda nō fuisset: quia cōtra ius moremq; facta sit, A. Cecinnā cū amicis metu perterritū pfugisse: nunc quoq; in iudicio, si causa more, institutoq; omniū defendat, nos inferiores in agēdo nō futuros. sine cōsuetudine recedat: se, quo impudentius egerit, hoc superiore discessurum. quasi vero, aut in iudicio possit idem improbitas, qđ in vi confidentia: aut nō eo libētius tū audaciē cesserimus, quo nūc impudētiē facilius obsisteremus. Itaq; lōge alia ratione Recuperatores ad agendam causam hac actione venio, atq; in iudicio veneram. tū enim nostrā causā spes erat posita in defensione mea, nunc in confessione aduersariū. tum in nostris, nunc vero in illorū testibus: de quibus ego antea laborabam, ne si improbi essent, falsi aliquid dicerent: si probi existimarentur, qđ dixissent, probarent. nūc sum animo aequissimo. si enim sunt viri boni, me adiuuant, cū id iurati dicunt, qđ ego iniuratus insimulo. sin autem minus idonei, me nō ledūt, cum iis siue creditur hoc ipsum, qđ nos arguimus, siue fides non habetur, de aduersariū testium fide derogatur. Verūtamē cū illorū causā actionē considero, non video quid impudentius dici possit, cum aut vestrā in iudicādo dubitationē: vereor ne id, qđ vident impudenter fecisse, astute, & callide fecerint. nam si negassent vim hominibus armatis esse factam, facile honestissimis testibus in re perspicua tenerētur. sin confessi essent, & id quod nullo tēpore iu-

Iuratus.
Iniuratus.